

„Higgy az Úr Jézus Krisztusban!”

Az üdvösség, a Szent Szellem munkája és a mennyei Főpap közbenjárása

Radu Gavriluț

Elhangzott: 2020. január

<https://www.eklesiaoradea.ro/>

Tízen voltunk testvérek, és elsőként közülünk én tértem meg. Nem úgy lesz valaki kereszténnyé, hogy ő dönt az Úr mellett, hanem úgy, hogy az isteni mag egyszer csak a szívébe hull. Elmondok erről egy történetet. Volt egy testvér, aki 1985-ben elköltözött az Úrhoz, és akitől sok mindent hallottam. Egyszer meghívta őt egy fiatal család, hogy beszéljen nekik az Úrról. Ez a testvér elment, és amikor beszélgettek, jelen volt egy fiatal lány is. A testvér a családra összpontosított, hogy nekik beszéljen az Úrról. És tudjátok ki tért meg? Az a fiatal lány. Ez a testvér ezután mindig emlegette ezt az esetet. Tehát mindnyájan, akik itt vagytok, nagy „veszélyben” vagytok, mert nem kell semmilyen döntést hoznotok, de a lelkiismeretekben igazat fogtok adni Istennek. Mert Isten igéje igazság.

Először a Héberék 3,1-13-ig olvasom: „Annakokáért szent atyafiak, mennyei elhívásnak részesei, figyelmezzetek a mi vallásunk apostolára és főpapjára, Krisztus Jézusra. Aki hű ahhoz, aki őt rendelte, valamint Mózes is az ő egész házában. Mert ez nagyobb dicsőségre méltatott, mint Mózes, amennyiben a ház építőjének nagyobb a tisztessége, mint a háznak. Mert minden háznak van építője, aki pedig mindent elkészített, az Isten az. Mózes is hű volt ugyan az ő egész házában, mint szolga, a hirdetőnek bizonyosságára. Krisztus ellenben mint Fiú a maga háza felett, akinek háza mi vagyunk, ha a bizodalmat és a reménységnek dicsekedését mind végig erősen megtartjuk. Annakokáért amint a Szent Szellem mondja: ma, ha az ő szavát halljátok, meg ne keményítsétek a ti szíveiteket, mint az elkeseredéskor, a kísértés ama napján a pusztában. Ahol a ti atyáitok próbára tevésével megkísértének engem és látták az én cselekedeteimet negyven esztendeig. Azért megharagudtam arra a nemzetségre és mondám: mindig tévelyegnek szívükben, ők pedig nem ismerték meg az én utaimat. Úgy hogy megesküdtem haragomban, hogy nem fognak bemenni az én nyugodalmamba. Vigyázzatok atyámfiak, hogy valaha ne legyen bármelyikőtöknek hitetlen gonosz szíve, hogy az élő Istentől elszakadjon. Hanem intsétek egymást minden napon, míg tart a ma, hogy egyikőtök se keményítessék meg a bűnnek csalárdsága miatt.”

Ahogy a testvérek is mondták, az Úr Jézusnak, amikor a földre jött, határozott küldetése volt. Az általa elvégzett munka előkészítése már több ezer éve folyt, mígnem a dolgok végül oda torkolltak, hogy egy napon a betlehemi jászolban megszületett Jézus – aki egyidejűleg Isten is volt, és aki az emberek megváltója lett. Harminchárom évet élt a földön, és élete végén keresztre feszítették. A kereszten a mi bűneinket, a mi vétkeinket hordozta, és mielőtt kiadta szellemét, azt mondta: „Elvégeztetett.” Bevégezte a feladatát. Meghalt, és az Ő halálába bele voltak foglalva a bűneink. Amikor pedig halljuk az evangéliumot, az a csoda történik, hogy amit Ő tett, az egyszeriben a miénk lesz. Ez a hitnek a csodája. Ez nem tőlünk van. Igen, vannak olyanok, akik szeretnének hinni, és készek

felemelni a kezüket: „Szeretném átadni az életemet az Úrnak!” De akkor is eljön a nap, amikor az, amit az Úr Jézus Krisztus a Golgotán elvégzett, az személyessé válik, a tied lesz. És mikor ez a tied lesz, akkor elkezdesz beszélni. Ez a megváltás. Ez a megváltás kezdete.

Amikor az Ószövetségben elolvassuk, hogy az Úr kihozta Izráel népét Egyiptomból, láthatjuk, hogy ugyanez történt. Megáldoztak egy bárányt, és ennek a báránynak a vérével meghintették kívül az ajtófelet, amikor pedig jött a pusztító angyal, és látta a vért, egyszerűen elment mellettük. Ez a vér az Úr Jézus Krisztus vérének ábrázolja, aki sok évvel később megfeszítették a Golgotai kereszten. Miután pedig a vérrel meghintették az ajtófelet, meg kellett enniük a bárány húsát; és ezáltal megerősödve, azonnal ki kellett menniük Egyiptomból. És ezt meg is tették, kimentek.

Ezek az ószövetségi előképek pontosan azokat a dolgokat jelképezik, melyek velünk is megtörténnek. Hisszük, hogy az Úr Jézus vére megtisztít a bűntől, és hisszük azt is, hogy mikor hitre jutottunk, az Ő élete belénk költözött. Ettől a pillanattól fogva pedig képesek vagyunk – ennek az életnek köszönhetően –, nemet mondani a gonosznak és igent mondani Istennek. És Isten ezt számon tartja. Mert mi életet kaptunk, és már nem olyanok vagyunk, mint azelőtt. Nem csak arról van szó, hogy hittünk, hanem az Ő élete, Ő Maga lépett be a mi lényünkbe! Valami megváltozott. Honnan tudja valaki, hogy megtért az Úrhoz? Onnan tudja, hogy új vágyak jelennek meg benne, amelyek azelőtt nem voltak. Bizonyos mértékben másként gondolkozunk. Amikor én megtértem, vágytam arra, hogy a megváltásról, az Úrról beszélhessek azoknak, akikkel találkozom, bár nem volt nagy erőm.

Ezt mutatják tehát be azok az igeversek, amelyeket a Héberék 3,1-ben olvastunk: „Ezért, szent testvéreim, mennyei elhívás részesei, figyeljete hitvallásunk apostolára és főpapjára”. Ezt a részét az evangéliumnak nagyon sokan megértik, és nagyon sok helyen hirdetik is; az emberek pedig tudják, hogy csakis úgy lehet valaki keresztény, ha hisz az Úr Jézus Krisztusban. A kiadónál volt egy könyvelőnk, aki római katolikus volt. Sokat beszélgettem vele az Úrról, de még nem értette meg azt, amit meg kellett volna értenie. Egy nap, mikor találkoztam vele, azt mondja: „Radu, van egy jó hírem. Történt valami! Az este láttam a tv-ben olyan embereket, akik klinikai halálból jöttek vissza, és elmondták, milyen volt odaát.” És mit mondtak? „Azt mondták, hogy ott világosság volt, napfény, szép mezők.” És megkérdeztem: azok az emberek, akik odaát voltak, mondtak valamit Jézusról? „Nem mondtak semmit.” Akkor ez hazugság. Mert az Úr Jézus azt mondta: „Én vagyok az út, az igazság és az élet. Senki sem mehet az Atyához csakis énáltalam.”

Voltam egy bemerítkezésen Vatra-Dorna mellett, és nagyon sokan eljöttek oda. És megkérdeztem: Tegyük fel, hogy ezen a földön élne egy ember, aki csak jó dolgokat tett, aki még csak nem is gondolt soha semmi rosszat. Valaki, aki tökéletes. Hova jutna ez az ember halála után? A többség azt mondta, a pokolba. Mert nem azért jutunk a pokolba, mert rosszat cselekszünk, hanem mert rossznak születünk. Krisztus ellenségeiként születünk. És nincs más út, hogy Istenhez jussunk. Az Úr Jézus mondja: „Én vagyok az út, az igazság és az élet.” Az apostolok pünkösd után pedig ezt mondták: Senki másban nincs üdvösség, csak az Úr Jézus Krisztusban. Mindent megtehetnénk, igyekezhethetnénk, hogy megtegyünk dolgokat, hogy adakozzunk. Ezek mind jó dolgok, de nem arra valók, hogy általuk megváltást nyerjünk. Mert a megváltáshoz azt kell tennünk, amit a filippi börtönőr, aki megkérdezte Pált és Szilászt: „Mit kell tennem, hogy elnyerjem az üdvösséget?” Tudjátok mit

mondtak neki? „Higgy az Úr Jézus Krisztusban, és üdvözölsz mind te, mind a te házad népe.” Azt hiszem, hogy itt a jelenlevők többségével egyetértünk ebben, és igent tudunk mondani erre, mert valóban az Úr Jézus Krisztus az út, az igazság és az élet, és senki sem mehet az Atyához, csakis Őáltala; és nincs más név, amely által az ember megváltást nyer, csakis az Úr Jézus Krisztus által. Nemrég voltam Temesváron. Többen voltak ott hívők és nem hívők, és azt mondtam: örülnék, ha ilyen evangéliumot hallanék, még ha nem is az értelmezését ezeknek a bibliai igéknek, de legalább valaki ezeket helyezze egymás mellé, és az elég lenne. A végén odajött hozzám valaki, egy lelkipásztor, és azt mondta: „Ha a legutóbbi prédikációmát hallottad volna, éppen ezt mondtam!” Örülök, amikor azt hallom, hogy vannak olyanok, akik elmondják ezt. Nincs más út a megváltáshoz: „Higgy az Úr Jézus Krisztusban!” Mikor Ő itt volt a földön, és az emberek különféle nehéz helyzetekben voltak, és így kiáltottak, „légy segítségül az én hitetlenségemben!”, Ő mindig segített azokon, akik kérték.

A következő dolog. Azt mondja itt az ige: „Figyelmezzetek a mi hitvallásunknak apostolára és főpapjára, Krisztus Jézusra. Aki hű ahhoz, aki őt rendelte, valamint Mózes is az ő egész házában.” Az Úr Jézus, miután felemeltetett a földről, a mi bizonyágunk Főpapja lett. Ez rendkívül fontos dolog. Mi ugyanis úgy gondolkodunk, mint a tanítványok. Amikor az Úr Jézus azt mondta nekik: „Szükséges, hogy én elmenjek, mert ha el nem megyek, nem jön el hozzátok a Vigasztaló”, őket ez megrémítette. Amikor az Úr először beszélt arról, hogy megfeszítik, és azután feltámad, mindezek előtt pedig a vének kezébe adják, a tanítványokat elfogta a kétségbeesés. Mentek utána, Ő pedig teljes higgadsággal sorolta, hogy mi fog vele történni. Rémülten követték. Ez az ember készül meghalni! Mi meg minden reményünket belé vetettük. Mi lesz velünk?

Mi is gondolhatnánk, hogy itt hagyott bennünket a földön. Megtértünk az Úrhoz; küszködünk, hogy a Bibliához alkalmazzuk az éltünket, de nem tudjuk pontosan, mit tegyünk, hogyan tegyünk? Melyik legyen az út? Hogyan haladjunk tovább, hogy mégis valahogy segítséget kapjunk? Az Úr elkészítette a biztos utat, de ezt az utat ma nagyon elhanyagolják. Azt mondta a tanítványoknak: „Én bennetek leszek.” „Az igazság Szelleme bennetek van.” De valahogy nem tudjuk ezt elhinni. Azt még csak megértenénk, hogy Ő velünk van; velünk van, és elkísér az úton, úgy mint az emmausi tanítványokat. Ezt értjük. De azt nem értjük, hogy hogyan lehet Ő bennünk! A János 14, 15, 16. fejezetekben az ige azt írja, hogy a Szent Szellem olyan, mint egy jogi képviselő, ügyvéd. Valahányszor beszélek erről a témáról, mindig megkérdem: Kinek az ügyvédje Ő? Ő nem a mi ügyvédünk, Ő Krisztus ügyvédje. Az Ő érdekeit védi! Ha nem hallgatunk rá, akkor ellenségünk lesz, és harcol ellenünk. Meg akar minket győzni. Mert a mi testünkben egyedül az Úr érdekei fontosak.

Héberék 7,20-27: „Jézus nem eskü nélkül lett főpappá – azok ugyanis eskü nélkül lettek papokká –, hanem annak esküjével, aki így szólt hozzá: „Megesküdött az Úr, és nem bánja meg; te pap vagy örökké.” Ezért ő jobb szövetségnek lett a kezesévé. És azok többen lettek papokká, mivel a halál nem engedte őket szolgálatban maradni; ő viszont, mivel megmarad örökké, átruházhatatlanul viseli a papságot. Ezért üdvözíteni tudja örökre azokat, akik általa járulnak Istenhez, hiszen ő mindenkor él, hogy esedezzék értük. Mert ilyen főpap illetett hozzánk: szent, ártatlan, szeplőtlen, aki a bűnösöktől elkülönített, és aki magasabbra jutott az egeknél. Neki nincs szüksége arra, mint a főpapoknak, hogy napról napra előbb saját bűneikért mutassanak be áldozatot, azután a nép bűneiért. Ugyanis ezt egyszer s mindenkorra megcselekedte, amikor önmagát adta áldozatul.” Tehát ott van a mennyben és

közbenjár értünk. Észreveszi a dolgokat, melyek helyreigazításra szorulnak az életünkben. Amikor pedig meglát valamit, mondjuk valami sötétséget, homályt az életünkben, akkor továbbítja ezeket az értesítéseket az Ő bennünk levő képviselőjének, és a Szent Szellem, aki bennünk lakozik, elkezdti úgy rendezni a körülményeket, hogy az történjen, amit a Főpap szándékozik tenni a közbenjárása által a mennyben. Mi önmagunktól nem tudjuk, nem látjuk ezt, és nagyon nehéz helyzetben lennénk, ha nem lenne a Szent Szellem, hogy megmutassa nekünk; ugyanakkor, hogy a körülményeket is úgy rendezze, hogy az életünkben megvalósulhasson az, amit a Főpap akar.

Például, amikor az egyetemet elvégeztem 1980-ban, Margittára kerültem. Második évben egy nagyobb részleg élére akartak helyezni, de abból nem lett semmi, mert nem voltam párttag. Később azonban egy másik részlegre kerültem, ahol százhusz ember dolgozott három műszakban, és én lettem a művezető. Voltam valaki. Nálam idősebb, képzett emberek voltak a beosztottjaim. Nehéz, bonyolult feladatok, körülményes emberek vettek körül. Körülbelül három évet dolgoztam ott, és akkor egy mester, egy beosztottam, elkezdett ellenem áskálódni az igazgatónál. A főmérnök, aki a gimnáziumban osztálytársam volt, próbált figyelmeztetni: „Radu, menj, és véd meg magad!” Azt feleltem: Egyáltalán nem akarok védekezni; ha az igazgató úgy gondolja, hogy le kell váltania, hát váltson le. És egy reggel jött a produkciós főnök, és összegyűjtötte az embereket. Nem tudtam, miért szükséges az embereimet összehívni. És ott az emberek előtt lehordott, megalázott. Az arcom vörös volt, de tudjátok meddig? Addig, amíg nem jött az Úr, és egy hangot nem hallottam itt, belül: „Szükséged van erre”. Mikor ezt a hangot meghallottam, olyan öröm töltött el, hogy már egyáltalán nem érdekelt, mit csinálnak, és mit mondanak rólam. Hanem láttam azt, hogy Ő visz keresztül ezen a helyzeten, Ő, aki tudja, hogy mire van szükségem. Nagyon nehéz lett volna nekem, ha ezt nem tudom akkor, és ha nem hallottam volna azt a hangot, amely ezt mondta: „Radu, neked erre a bánásmódra van szükséged.” Mert a Főpap látta, hogy elbizakodott vagyok, mert sok mindent tudtam, és sokat gondoltam magamról. Én ezt nem vettem észre. De Ő tudta ezt, és közölte a bennem levő képviselőjével: „Nézd, mi a helyzet veled! Hozd oda az összes emberét, és alázd meg ott, mindenki előtt!”

Ez az a bánásmód, amit az Úr készít. Amikor tenni akar valamit, azt Ő nagyon komolyan, határozottan teszi. Nem szánakozik a mi imádságainkon, mert Ő sokkal nagyobb célokat tart a szeme előtt, mint, hogy mi legyünk valakik. Még sok hasonló helyzetet mondhatnék, mikor a Főpap közbenjár, és történetek dolgok, megjelentek problémák, és mind a Szent Szellem által, aki bennem lakozik, és aki ezeket a helyzeteket és embereket elrendeli. Ezek a helyzetek olyan természetűek, hogy általuk valamit tanítani akar az Úr. Ettől senki sem mentesülhet.

Miután az Úr Jézus bemerítkezett, a Szellem azonnal elvitte Őt a pusztába. Mi sokszor úgy gondolkozunk, ahogy egy fiatal gondolkozik akkor, amikor az Úrhoz tér, és kísérti őt egy bűn. Imádkozik, küzd. Sokszor láttam fiatalokat, akik nagyon örültek, hogy megszabadultak a bűntől. De az történt, hogy egy idő után újra elbuktak. Hogyan lehetséges ez? Egyesek pedig, akik megszabadultak, azt hitték, hogy minden rendben van. Azt gondolták, hogy a hívó élet az, hogy megszabaduljunk a bűntől. De miután a bűntől megszabadultak, észrevették, hogy íme, megjelennek bizonyos egészségi problémák. Mit akar Isten velem? Nem jó az én állapotom? Nincs rendben a családom? Nem azt szeretném-e, hogy a gyermekeim hitre jussanak? Mit akar Ő velem? De az Úr nem téved. Ő az elkövetkezendő időkre való felkészítésünket tartja szem előtt. Hogy megmutassa a következő időkből

az Ő kegyelmének végtelen gazdagságát. De a felkészítés helye a mi számunkra itt van.

Egy testvérnőnek nagyon idős, beteg, tehetetlen szülei voltak. És nagyon visszafogottan azt mondta: Belefáradtam. Azt mondtam neki: Ezek a szülők azért nem halnak még meg, mert neked meg kell tanulnod valamit. Ők már nem tudnak tanulni, mert öregek, már a gondolkozásuk sem olyan, de ezek a szülők azért élnek, hogy téged valamire megtanítsanak.

Isten semmit sem tesz feleslegesen. Ő tudja mit akar, és belevisz minket olyan helyzetekbe, amikor valóban meg kell tanulnunk valamit. Sokszor gondoltam erre. Tudjuk, hogy Saul tíz évig üldözte Dávidot a pusztában. Saul követte őt, és Dávid nagyon sok fontos leckét tanult meg ott a pusztában. De melyik volt az utolsó nagy problémája? Elment a filiszteusokhoz, és kis híján a saját népe ellen harcolt, pedig akkor már fel volt kenve királlyá. El tudjátok ezt képzelni? És egy még nagyobb probléma, amin elcsodálkoztam, és azt mondtam, nem tudom, nem értem. 1Kronika 12,20: „Ezenfelül manassébeliek is pártoltak át Dávidhoz, amikor a filiszteusokkal együtt harcolni ment Saul ellen.” Milyen alkalmatlan időpont – a mi számunkra. De ők Izráel királyát látták Dávidban. És azután mi történt? 20-23. vers: „De nem segítette a filiszteusokat Dávid, mert fejedelmeik tanácsot tartottak, és elküldték őt, ezt mondván: A mi fejünkkel fog még ez visszamenni urához, Saulhoz. Amikor visszatért Ciklágba, hozzá pártolt Manassé fiai közül Adnah, Józábád, Jedíael, Míkáél, Józábád, Elihú és Cilletaj, akik a Manassé törzséből való ezrek vezérei voltak. Ezek segítették Dávidot az ellenség seregei ellen, mert egyenként is mind erős vitézek voltak, és parancsnokok a hadseregben. Azonkívül naponként mentek mások is Dávidhoz, hogy segítségére legyenek, míg olyan nagygyá lett serege, mint Isten tábora.”

El tudjuk gondolni, milyen nagy dolog, hogy mi az Úr oldalán legyünk – mint a Szent Szellem, aki szüntelen munkálkodik? Ez a munka láthatatlan, nem tudjuk, mit tesz Ő, de tudjuk, hogy az életünk legapróbb dolgai mind Átala vannak elrendelve. Ha vannak testvéreink, akik mellé helyezett, Tőle vannak. Ha vannak szomszédaink, Átala vannak odarendelve. Ha vannak osztálytársak, akik körülményesek, az Úr helyezett téged közéjük. Mindezek által az Úr munkálkodik akar, úgy, ahogy Dávid életében is munkálkodott, hogy a végén, amikor véget ér ez a felkészítési időszak, készek legyünk az elkövetkezendő időszakra. A Szent Szellem nagyon tevékeny, nagyon szorgalmas, hogy munkálkodjon az életünkben.

Az a gond azonban, hogy nagyon kevesen hallják meg ma, amit a Szellem szól. Ritkán hallottam olyat, hogy ha két személy között nézeteltérés volt, kölcsönösen igazat adtak volna egymásnak. Hogy valaki közel tudjon jönni az Úrhoz, és az Úr megmondhassa neki: „Nincs igazad.” Ritkán láttam ilyen embereket. Nem a dolgokat kell mérlegelni, hogy vajon nekem van igazam? Neked van igazad? Kinek van igazája? Nem! A kérdés az: Mit szól az Úr? Mi az Ő véleménye erről a dolgról? Főleg, ha még meg is mutatja! Voltak helyzetek az Ószövetségben, Jeremiás idejében, amikor a nép odajött hozzá, mondván: „Jeremiás, menj, kérdezd meg az Urat, mert rá akarunk hallgatni, és amit az Úr mond, mi azt tesszük!” Jeremiás megkérdezte az Urat, az Úr pedig azt mondta: „Ne menjetek le Egyiptomba!” Jeruzsálemben akkor veszélyes volt tartózkodni, és azt gondolták, hogy az Úr azt fogja mondani, hogy menjenek Egyiptomba. Az Úr viszont nem azt mondta. Ekkor megkötötték Jeremiást, elvitték Egyiptomba, és azt mondták neki, amikor hallották tőle az Úr szavát: „Hazudsz!” Testvérek, felkészülteknek kell lennünk ahhoz, hogy az Úr akaratát tegyük, mert az Úr olyan dolgokat fog

mondani, ami az életünkbe kerül.

Nemrég olvastam Eszter könyvét. Látjuk, hogy Isten az, aki munkálkodik azoknak a helyzeteknek a háttérében, amikor az ember tanácstalan, teljesen el van veszve, és nem tudja, mit tegyen. De volt ott két ember, az egyik Eszter, a másik Márdokeus. Eszternek a király elé kellett mennie, hogy kegyelmet, szabadulást kérjen a zsidó nép számára. Ez neki az életébe kerülhetett volna, de így szólt: „Ha azután elveszek, hát vesszek el.” Ha az Úrral akarsz járni, és valóban hasznos akarsz lenni az Úr kezében, akkor egy ponton el kell jutnod oda, hogy azt mondd: „Uram, kerüljön bármibe, én melletted akarok maradni. Segíts, hogy melletted tudjak maradni!” És akkor megtörténhet, hogy nehéz helyzetekbe kerülsz. De soha nem tapasztalhatod meg az Úr vigasztalását, csakis azokban a helyzetekben. Élhetsz könnyű, felületes életet, élhetsz egy olyan életet, ami neked nem kerül semmibe. De ez nem hitélet.

A másik eset Márdokeus volt. Rögtön, hogy Eszter trónra került, az agági Hámán, aki az Amálek nemzetségéből való volt, nagy tisztességre lett emelve. Amálek a mi természetünket példázza. Mindenkinek meg kellett hajolnia Hámán előtt. Ugyanúgy, ahogy ma is mindenki meghajlik a hústest előtt: Szeretnél valamit? Itt van, tessék. Szeretnél egy filmsorozatot? Tessék, itt van. És Márdokeus azt mondta: Én nem hajtok térdet Hámán előtt! Hámán pedig így gondolkozott: Én nem elégszem meg azzal, hogy Márdokeust elpusztítsam. El akarom pusztítani az egész népet! És engedélyt is kapott erre. De ez természetesen nem történhetett meg, mert az Úr mindig megáldja, ha van egy valaki – egyetlen ember, aki lehet, hogy ismeretlen, nem csap lármát maga körül, de a szívében megszületett ez a gondolat: „Én nem akarok a világ útján járni. Én azon az úton akarok járni, ami kerül valamibe. Bármennyibe kerüljön is, de tudjam azt, hogy az Úr velem van.” És az Úr megáld téged.

Nagyon nagy dolog ez, hogy a Főpap közbenjár értünk a mennyben. És ha valamit elkövetünk, vagy van valami a szívünkben, Ő elkezd munkálkodni, hogy megértsük, mi történik. Tudjuk, hogy József megbocsátotta a testvérei viselt dolgait. De amikor elmentek Egyiptomba élelemért, József olyan bölcs volt, hogy nem érte be annyival, hogy élelmet adjon nekik, hanem az életüket is helyre akarta állítani. Amikor József szorult helyzetet idézett elő számukra, a testvérei megszólaltak egymás közt: „Emlékeztek, hogy szenvedett ott, a gödörben?” Eszükbe jutott József. Ugyanez fog munkálkodni a mi gondolatainkban is, hogy emlékezzünk arra, amit tettünk, és az Úr felé forduljunk, megtérjünk. Mert szentségben, tisztaságban, szeplő és ránc nélkül kell megjelenünk az Atya előtt. És ezért munkálkodik az Úr az életünkben, és ezért foglalkozik velünk, mert valóban azt akarja, hogy olyanok legyünk, akiket egy napon bemutathat az Atyának: ezek azok az emberek, akikért Én az életemet adtam.

A Főpapnak tehát fontos szerepe van most a mennyben. És tudnunk kell, hogy amikor a dolgok megváltoznak az életünkben, és amikor olyan utakon kezdünk járni, melyeken még nem jártunk, ez a Főpapnak köszönhető, aki közbenjár értünk a mennyben. Ő nem olyan mint a többi főpap, akik meghaltak. Ő olyan Főpap, aki él örökké, hogy közbenjárjon értünk. Ő az új szövetség bizományosa, hogy az Ő akarata beteljesedjék. Nem hiába halt meg. És tudjátok mi a bizonyítéka annak, ha valaki az érett, felnőttség kor felé halad? Hogy kezdi megérteni, van felelőssége, amit nem mások bíztak rá. Nincs rá szükség, hogy valaki jöjjön, és megmondja, mit kell csinálnia. Kezdjük ezt megérteni. Például, hogy ki fog itt takarítani? Ki csinál ezt vagy azt? Nem más mondja meg. Megértjük, hogy van felelősségünk.

Mikor valamit kezdünk megérteni, ez annak a bizonyítéka, hogy növekedünk.

Apám nagyon szegény volt, de mi, gyerekek nem voltunk tudatában a szegénységünknek. Nagyon szófogadatlanok voltunk. Számomra a foci sokkal fontosabb volt, mint hogy apámnak szót fogadjak. Akkoriban nem voltak ilyen üzletek, ahol nagyon olcsón lehet cipőt venni, és a cipőm orrát mindig hamar lerúgtam. A nagyszüleink ortodoxok voltak, és ellenálltak az evangéliumnak. Apámmal elmentünk oda hozzájuk, és apám egy szomszéd faluba indult gyülekezetbe. Az összes unoka közül én voltam a legnagyobb, valószínűleg ezért engem hívott: „Radu, gyere velem!” De én nem voltam képes, mert ott voltak a gyerekek. Soha nem felejttem el, ahogy apám szomorúan elment. Nem szereztem neki örömet. Körülbelül hat éves voltam akkor. De a mi mennyei Atyánk mennyire örül, amikor mi örömet szerzünk neki! Ha megalázzuk magunkat, ha nem értjük a dolgokat, és azt mondjuk: „Uram, Te nem tévedsz! Ha minden rosszul megy, Uram, akkor Te nevelni, tanítani akarsz. Te tudod, mit akarsz kimunkálni! Nem értelek, de elfogadom, mert Te a javamat akarod.” Valahányszor így járunk el, a mi Atyánk arcán megjelenik az öröm. De vajon a mi járásunk miatt nem inkább megszorodik? Imádkozom, hogy akik itt vagyunk, a szívünkben szülessen meg a vágy, hogy örömet szerezzünk az Atyának, azáltal, hogy igazat adunk az ő Fiának, magunkat pedig elítéljük. Ámen.